

Trái tim thần thời gian

Lời dẫn: Vị thần Thời Gian đã vì cô gái mình yêu phạm vào điều cấm kỵ: quay ngược thời gian, thay đổi số mệnh! Thế nhưng, lúc kim đồng hồ xoay ngược thì một bi kịch mới xảy ra...

Đông Dương – Đúng với cái tên, cô đẹp như ánh mắt trời phương đông: rực rỡ và lộng lẫy.

Đông Dương làm giáo viên trường mẫu giáo Sơn Ca. Cô rất thích trẻ con.

Trong một lần đưa các em vào rừng tham quan, Đông Dương tình cờ gặp một anh chàng có gương mặt đẹp nhưng buồn. Anh ăn mặc khá kỳ lạ. Thứ khiến cô chú ý chính là chiếc áo khoác dài màu xanh có những ký hiệu kim đồng hồ màu trắng của anh.

Đông Dương không biết rằng, người con trai ấy là vị thần Thời Gian. Nhưng điều khiến cô chẳng ngờ tới, anh đã yêu cô ngay lần đầu tiên gặp gỡ.

Trong căn phòng trắng toát, nặng mùi thuốc sát trùng, Đông Dương nhìn thần thờ ra ngoài cửa sổ. Cô ngồi bất động hàng giờ liền, không chút phản ứng hay biểu cảm nào trên gương mặt. Nơi đây chỉ có một mình cô gái. Nhìn bề ngoài là vậy nhưng thật chất còn một người khác! Thần Thời Gian đứng ở cuối giường, ánh mắt không hề rời khỏi Đông Dương. Anh trông nét mặt buồn bã, nhuốm chút đau đớn, trông vẻ bần thần qua cái nhìn ngây dại để rồi cuối cùng sự chú ý chuyển dời xuống tay chân bị cắt cụt của cô.

Vào buổi chiều cách đây một tháng, Đông Dương trên đường chạy xe đến nhà Minh Quân, bạn trai cô, thì trời mưa. Mưa làm sạt lở đất khiến đá trên đồi lăn xuống...

Dù bác sĩ đã cố gắng nhưng vẫn không giữ được tay chân của Đông Dương. Chúng gần như dập nát.

Đông Dương bị đã kích rất lớn. Từ một người lành lặn nay trở thành kẻ tàn phế. Cô đau đớn cùng cực! Dẫu Minh

Quân, người cô yêu nhất trên đời, khuyên nhủ an ủi thế nào cũng chẳng ăn thua. Cô gái trẻ hoàn toàn suy sụp!

Thần Thời Gian mỗi ngày đều chứng kiến cảnh Đông Dương ôm Minh Quân khóc thảm thiết trên giường bệnh. Chẳng còn thiết sống nên vài lần cô uống thuốc tự vẫn suýt chết.

Xót xa nhìn người con gái mình yêu sống trong đau đớn, thần Thời Gian đi đến quyết định...

Phạm vào điều luật cấm kỵ.

Quay ngược thời gian thay đổi số mệnh.

Trên con đường quốc lộ, thần Thời Gian bước chậm rãi. Sẽ chẳng có ai thấy bóng dáng anh. Dừng lại ngay cột đèn giao thông bên đường, thần Thời Gian đứng lặng lẽ như đang suy nghĩ đắn đo. Nhưng khi nhớ đến cảnh Đông Dương sống mà như chết thì ánh mắt anh trở nên kiên quyết hơn.

« Anh chấp nhận vì em chịu trừng phạt! »

Thần Thời Gian giơ hai tay lên, từ từ nhắm mắt. Không gian xung quanh bắt đầu xoay chuyển. Tất cả kim đồng hồ trên thế gian đều đồng loạt quay ngược.

Thời gian sẽ được đưa trở lại vào buổi chiều định mệnh ấy, cách đây một tháng.

Thần Thời Gian mở mắt ra. Lúc này còn đang buổi sáng nhưng bây giờ đã là chiều tối. Những tia nắng nhạt màu sắp tắt trải mình lên mọi vật. Đúng! Đây là cảnh vào chiều hôm ấy.

Hàng trăm chiếc xe dừng trước vách sơn trắng, chờ đèn xanh. Thần Thời Gian đưa mắt nhìn và kia, giữa đám đông ồn ào huyên náo, Đông Dương ngồi trên xe với gương mặt vừa sốt ruột vừa phấn khởi. Cô sắp gặp Minh Quân.

Chỉ một tiếng sau, trời sẽ mưa. Và chính trận mưa ấy làm sạt lở đất. Vậy thì chỉ cần tìm cách ngăn cô gái không đến chỗ bạn trai.

Thần Thời Gian tiếp tục giơ tay lên. Lần này, thời gian không quay ngược mà là ngưng đọng. Con người và mọi vật có mặt tại đây đều đứng yên.

Tích tắc! Tích tắc!

Kim đồng hồ lặng lẽ dịch chuyển và một tiếng chậm rãi trôi qua, bấy giờ thần Thời Gian ngược nhìn bầu trời đang âm u bởi mây đen bao phủ. Anh búng tay thật nhẹ. Tách! Âm thanh khe khẽ đó vừa dứt thì tất cả trở về như cũ. Những người nọ sực tỉnh. Họ cảm giác như vừa trải qua một giấc ngủ.

Hoàn hồn trở lại, Đông Dương nhìn xuống đồng hồ đeo tay:

“Ồi! Sao hồi nãy chưa 5h mà lúc này đã hơn 6h rồi! Phải nhanh lên mới được!”

Đông Dương nổ máy xe nhưng xui xẻo, xe bị nổ lốp. Ban nãy, chính thần Thời Gian đã làm. Cô còn chưa kịp suy nghĩ thì... Ào! Ào! Trời đổ mưa thật lớn.

“Em xin lỗi vì không thể qua nhà anh như đã hứa. Xe em bể bánh, đã vậy trời còn mưa nữa. Có lẽ sáng mai em mới đến.”

Nói chuyện với Minh Quân về sự cố chiều này xong, Đông Dương cúp máy, thở dài. Ngay bên cạnh giường, thần Thời Gian nhìn cô, lòng nhẹ nhõm.

“Tối nay lúc 7h30 trên đường đồi A xảy ra sạt lở đất nghiêm trọng. May lúc đó không có xe cộ lưu thông...”

Vừa nghe bản tin thời sự buổi tối, bố Đông Dương giật mình:

“Trời phù hộ! Hên, con Dương quyết định không đi, nếu không thì gặp tai nạn rồi!”

“Tạ ơn thần linh.” Mẹ Đông Dương vỗ tay vái rồi quay sang con gái “Từ giờ trời mưa, con không được chạy xe đến nhà thằng Quân. Đường đi gì mà nguy hiểm quá!”

“Con biết ạ.” Đông Dương cũng thở phào vì bản thân vừa thoát hiểm.

Thần Thời Gian đứng ngay sau lưng Đông Dương. Cuối cùng, “định mệnh khắc nghiệt” đã thay đổi. Cô sẽ không trở thành người tàn phế. Rất nhanh, anh lặng lẽ biến mất.

Thần Thời Gian đến trước mặt Thượng Đế, quỳ xuống, chuẩn bị chịu phạt. Thượng Đế nhìn chàng trai trẻ, hỏi: “Con đã quay ngược thời gian, phạm vào điều cấm kỵ?”

“Con chấp nhận sự trừng phạt.”

“Con nghĩ rằng, mọi thứ sẽ dừng ở đây sao?”

Thần Thời Gian ngẩng mặt lên, tỏ vẻ không hiểu điều vừa nghe.

“Con hãy nhìn vào tấm gương kia, xem chuyện gì đang xảy ra lúc này!”

Thần Thời Gian quay qua bên phải, nơi có tấm gương lớn dần xuất hiện những hình ảnh...

Nửa đêm, Đông Dương còn ngủ ngon lành thì tiếng gọi cửa dồn dập vang lên. Cô giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy hỏi: “Ai vậy?”

Bên ngoài, giọng mẹ Đông Dương run run, hối hả:

“Dương à! Không hay rồi! Thăng Quân gặp tai nạn! Giờ đang cấp cứu trong bệnh viện!”

Nghe xong tin chấn động đó, mắt Đông Dương mở to, cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất.

Tại bệnh viện, mẹ Minh Quân nói trong nước mắt:

“Thăng Quân vì muốn gây bất ngờ nên đã chạy xe trong đêm đến nhà Đông Dương. Nào ngờ... trên đường đi thì gặp tai nạn giao thông! Trời ơi! Con trai tôi!”

Người mẹ chưa nói hết câu đã cất tiếng khóc thảm thiết. Đối diện, Đông Dương chết trân, cảm giác đất trời sụp đổ. Bỗng, cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ và y tá bước ra. Họ nhìn người thân của Minh Quân bằng đôi mắt buồn bã: “Rất tiếc! Chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng anh ấy không thể qua khỏi!”

Ngay lập tức, mẹ Minh Quân ngất xỉu. Còn Đông Dương, tai ù đi, mọi thứ trước mắt rạn nứt vỡ vụn. Chưa bao giờ cô thấy tim đau như lúc này.

“Tất cả là lỗi của mình! Nếu mình đến nhà anh Quân thì anh ấy sẽ không chạy xe trong đêm! Anh ấy đã không chết!”

Với những suy nghĩ hỗn loạn, Đông Dương bật khóc tức tưởi. Cô gào tên Minh Quân thật lớn trong nỗi đau cùng cực. Đường như chẳng còn làm chủ được bản thân, Đông Dương phát điên chạy đi. Bố mẹ cô đuổi theo, gọi thất thanh.

Đông Dương lao ra đường với tâm trạng kích động đến nỗi cô không biết có một chiếc xe tải đang chạy đến với tốc độ cực nhanh!

Két! Rầm!!!!!!!!!!!!

Hàng loạt những âm thanh kinh khủng vang lên. Tiếp theo, mọi người thấy cô gái nằm bất động giữa đường. Máu không ngừng chảy.

Khi những hình ảnh trong tấm gương biến mất thì cũng là lúc thần Thời Gian đứng chết lặng. Vẻ mặt anh méo mó đau đớn giống hệt Đông Dương lúc hay tin Minh Quân chết.

Chuyện gì vậy? Chàng trai trẻ chấp nhận quay ngược thời gian, phạm vào điều cấm kỵ để giúp Đông Dương chứ không phải muốn điều kinh khủng này xảy ra!

“Con đã thấy sai chưa? Vì mù quáng, con khiến cho một người phải chết!”

Bàn thần lẫn bàng hoàng, thần Thời Gian dập đầu, van xin:

“Thượng Đế, con chấp nhận chịu phạt chỉ xin Người hãy quay ngược thời gian trả mọi thứ trở về như cũ!...” “Thượng Đế đứng dậy, lắc đầu:

“Thời gian chẳng thể thay đổi! Đã quá trễ! Đó là cái giá con phải trả!”

Thần Thời Gian bất lực trước bi kịch do chính mình gây ra cho người yêu.
Anh khóc!

“Và đây là sự trừng phạt dành cho con! Thần Thời Gian, kể từ giờ phút này, con sẽ vĩnh viễn mất đi ĐÔI MẮT và cả TRÁI TIM!”

Thần Thời Gian từ từ ngược lên, đôi mắt đắm lệ tối sầm lại...

Ngày diễn ra tang lễ của Minh Quân, mọi người đều than khóc cho anh.

Gần đó, Đông Dương ngồi trên xe lăn, ánh mắt ngây dại trông đáng thương.
Sau tai nạn vào cái đêm ấy, cô bị mất tay chân, trở thành người tàn phế.

Dù có cố quay ngược thời gian thì số phận mỗi người đều không thể thay đổi.

Và không ai biết rằng, có một chàng trai mặc áo khoác dài màu xanh cùng những ký hiệu kim đồng hồ màu trắng, đứng nhìn Đông Dương bằng đôi mắt mù loà.

Vài giây sau, anh xoay lưng bước đi, chẳng một cái ngoái đầu lại.

Mất ĐÔI MẮT

Thời gian nhìn trần thế bằng sự CÔNG BẰNG.

Mất TRÁI TIM

Thời gian phán xét trần thế không MÙ QUÁNG.

Kể từ đó, thời gian trở thành thứ vô tình nhất.

Thời gian không vì bất cứ ai mà dừng lại, không vì cái chết của người nào mà quay ngược.

Thời gian cứ đi về phía trước. Chậm rãi và mãi mãi!

Tuy thời gian vô tình nhưng kỳ diệu thay, nó lại chữa lành mọi vết thương của loài người!